

## Arrest

nr. 300 733 van 29 januari 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS  
Louizalaan 523  
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Montenegro, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 4 juli 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. Verzoeker diende op 13 januari 2000 een eerste beschermingsverzoek in dat door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard, waarna verzoeker via Italië in 2002 terugkeerde naar Montenegro. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek ingediend op 20 juli 2021 verklaarde verzoeker dat hij vreest vermoord te zullen worden in Montenegro omdat hij homoseksueel is. Voorts stelde hij dat hij als Rom en homoseksueel geen rechten zal hebben in Montenegro. De commissaris-generaal verklaarde zijn verzoek kennelijk ongegrond omdat (i) verzoeker geen beschermingsverzoek in Italië had ingediend ondanks hij daar langere tijd heeft verbleven, (ii) hij tegenstrijdig was in zijn verklaringen over de periode van zijn verblijf in Montenegro hetgeen negatief afstraalde op de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven, (iii) hij geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat Montenegro in zijn geval niet als een veilig land te beschouwen is ten opzichte van zijn Roma-etniciteit en zijn homoseksuele geaardheid, (iv) hij er niet slaagde aan te tonen dat hij bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Montenegrijnse autoriteiten in geval van problemen omwille van zijn etniciteit dan wel zijn seksuele geaardheid, en (v) zijn epilepsie op zich geen verband hield met de met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 276 948 van 2 september 2022.*

*In het kader van zijn huidig volgend verzoek blijft hij bij de feiten die hij in het kader van zijn vorig verzoek reeds uiteengezet heeft; hij herhaalt Rom en homoseksueel te zijn en aan epilepsie te lijden. Hij legt geen documenten voor ter ondersteuning van zijn relaas.*

*3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter zijn eerder aangehaalde vrees herhaalt, wat op zich niets wijzigt aan de eerdere beoordeling door het CGVS en de Raad.*

*De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.*

*5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.*

*Door louter zijn rondzwervingen te benadrukken en te verwijzen naar zijn verschillende beschermingsverzoeken op verschillende tijdstippen alsook de verschillende Eurodac hits in verschillende lidstaten op verschillende tijdstippen, slaagt verzoeker er niet in anders te doen denken over de vele tegenstrijdigheden die eerder werden vastgesteld in zijn verklaringen betreffende de periodes waarbinnen hij al dan niet in Montenegro verbleef. De commissaris-generaal stelde in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, bevestigd door de Raad bij arrest nr. 276 948, het volgende vast: "Zo geeft u bij de Dienst*

Vreemdelingenzaken aan dat u in 2008 Montenegro verliet, via Duitsland naar Italië gegaan bent waar u een jaar verbleven hebt waarna u opnieuw voor twee of drie jaar naar Montenegro bent teruggekeerd (verklaring volgend verzoek DVZ d.d. 24 augustus 2021, punt 16). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u na uw vertrek uit Montenegro naar Duitsland gegaan bent en vervolgens naar Italië waar u gebleven hebt tot u in 2019 naar Frankrijk bent gegaan (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ stelt u plots dat u inderdaad van Montenegro naar Duitsland en vervolgens naar Italië gegaan bent waarna u voor twee jaar bent teruggekeerd naar Montenegro (CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt waarom u het eerst anders zei, verandert u opnieuw uw verklaring en stelt u wederom dat u in 2007 uit Montenegro vertrokken bent naar Duitsland en dat u vandaar naar Italië bent gegaan waar u tot 2019 gebleven bent (CGVS, p. 8). Nogmaals gevraagd tot wanneer u in Montenegro gewoond hebt, stelt u tot 2008. Gevraagd of u daarna nog teruggekeerd bent, benadrukt u van niet, wat uiterst tegenstrijdig is met uw verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 9). Frappant genoeg gaf u eveneens bij de DVZ aan dat u tot 2018 in Montenegro gewoond hebt (verklaring volgend verzoek DVZ, punt 10). Het loutere gegeven dat zijn vingerafdrukken op 18 september 2014 en op 21 december 2015 in Duitsland werden afgenomen, op 8 augustus 2019 in Frankrijk en op 20 juli 2021 in België en hij in januari 2000 en juli 2021 reeds eerder in België een beschermingsverzoek heeft ingediend, doet hier geen afbreuk aan. De eerder gedane vaststellingen omtrent verzoekers tegenstrijdige verklaringen betreffende de periodes dat hij in Montenegro verbleven heeft, blijft dan ook onverkort gelden.

Ook louter stellen dat hij een kwetsbaar persoon is, niet alleen omwille van zijn Rom etnie en homoseksuele geaardheid maar ook omwille van zijn psychologische problemen, volstaat niet om de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek omtrent zijn profiel in een ander daglicht te stellen. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken in het rechtsplegingsdossier op geen enkele wijze blijken dat verzoeker daadwerkelijk psychologische problemen kent. Bij de registratie van zijn beschermingsverzoek op 9 juni 2023 (zie ook stuk 6) werd dan wel aangevinkt dat verzoeker psychologische problemen heeft, maar hij brengt geen medische stukken bij die hiervan getuigen. Tijdens zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken gaf verzoeker ook aan dat hij naast epilepsie geen andere gezondheidsproblemen kende, hoogstens misschien nog iets met zijn ogen (verklaring volgend verzoek van 23 juni 2023, punt 13). Nergens gaf hij aan psychische problemen te kennen. Verzoekers algemene beweringen in dit verband kunnen dan ook niet worden aangenomen. Los daarvan, in de mate aangenomen wordt dat verzoeker daadwerkelijk psychologische problemen kent, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor deze beweerde psychologische problemen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad, zoals samengevat onder punt 2, om te buigen.

6. In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

7. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

8. Verzoeker klaagt nog aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3

van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in het verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Servo-Kroatisch – Nederlands.*

*Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, stelt de advocaat die verzoeker bijstaat dat hij in eerste instantie verwijst naar de procedurestukken en dat hij verzoeker naar aanleiding van de beschikking heeft gevraagd om bijkomende bewijsstukken te verzamelen. Hij stelt voor om verzoeker zelf te bevragen over de reden waarom hij hierin*

*niet is geslaagd. Verzoeker zelf licht toe dat hij ziek is, met name lijdt aan epilepsie, en stelt: “Ik ben geen politicus, ik ben geen soldaat. Ik ben een gewoon man en ik vraag u om bescherming.”*

De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter te verwijzen naar de procedurestukken, zoals haar raadsman doet ter terechtzitting, zonder ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot wat omstandig wordt uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke. Dat haar advocaat haar zou hebben gevraagd om bijkomende bewijsstukken te verzamelen na de beschikking, wijzigt evenmin iets aan de gronden van voormelde beschikking.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking dat rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen, onder meer haar verklaring te lijden aan epilepsie, die zij herhaalt ter terechtzitting. Zo wordt geduid om welke reden dit element reeds in haar tweede beschermingsverzoek niet werd aanvaard, meer bepaald omdat de epilepsie op zich geen verband hield met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook wordt aangestipt dat de beslissing naar aanleiding van dit tweede verzoek in beroep werd bevestigd door de Raad bij arrest van 2 september 2022 met nummer 276 948. Het louter herhalen van elementen die de verzoekende partij reeds aanhaalde in het kader van een eerder beschermingsverzoek, kan geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van het vluchtrelaas. Door ter zitting deze elementen opnieuw aan te halen, kan de verzoekende partij de beoordeling evenmin ombuigen.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt: *“Ik ben geen politicus, ik ben geen soldaat. Ik ben een gewoon man en ik vraag u om bescherming.”* Zij brengt haar betoog niet in verband met de gronden van voormelde beschikking, minstens slaagt zij er niet in concrete elementen aan te reiken die hier anders over doen denken. Voormeld betoog is te algemeen en te vaag om hieruit een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade te kunnen afleiden. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het haar toekomt dit in concreto aan te tonen. Het formuleren en opsommen van algemene elementen, zoals zij doet ter zitting, volstaat hiertoe niet. De verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van diezelfde wet.

Kortom, noch door elementen te herhalen, noch door slechts algemene verzuchtingen te uiten, brengt de verzoekende partij, noch haar raadsman, concrete, op de gronden van voormelde beschikking betrokken argumenten aan die die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vieren-  
twintig door:

|          |                 |
|----------|-----------------|
| M. MAES, | kamervoorzitter |
|----------|-----------------|

|            |          |
|------------|----------|
| T. LEYSEN, | griffier |
|------------|----------|

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

|           |         |
|-----------|---------|
| T. LEYSEN | M. MAES |
|-----------|---------|